

MEDITATIE

Ontmoeting met de Opgestane

"Jezus zeide tot haar : Maria! Zij, zich omkerende, zeide tot Hem: Rabbouni, hetwelk is gezegd, Meester."
Johannes 20 : 16.

Deze geschiedenis heeft op de Paasdag plaats gevonden toen de andere vrouwen en discipelen van het graf weer naar huis waren gekeerd. Maria Magdalena is toen alleen bij het graf gebleven en de engel is haar voor de tweede maal verschenen. Dit zeg ik dáárom -en het is ook dáárom geschreven – dat het geloofsartikel van de opstanding helder en vast zou zijn; dat niemand er aan zou twijfelen.

Deze Maria is voor ons een uitstekend voorbeeld om als christen na te volgen en de Evangelist heeft het daarom zo ijverig opgetekend opdat wij ook iets zouden meekrijgen van de hitte van het vuur dat in die lieve Maria Magdalena brandt en dat uit haar voortkomt. U ziet namelijk dat haar hart helemaal ontbrand is. Ze snelt zo voort, louter uit liefde tot de Heere Christus, als was ze doldwaas. Ze is alleen bij het graf en ziet twee engelen vóór zich.

Ook daarna, als zij de Heere Christus in de gedaante van de hovenier in het oog krijgt, denkt ze niet verder. Ze voegt hem slechts toe: "Zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt." Ze dacht er zelfs niet aan dat hij haar zou kunnen vragen wat ze wil of over wie ze het heeft, enzovoort. Ze zei: "Zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen." Ja, ja, dat is me wat moois, dat wegne-

men: een vrouw wil een dood lichaam dragen. Er valt maar één conclusie te trekken : ze hoort niets, ziet niets, en weet niet wat ze zegt; zozeer hebben de gedachten over de lieve Christus haar hart ingenomen en gevangen.

Dit is een voortreffelijk hart dat zo vol is van Christus, dat ze behalve Hem niets ziet en hoort. Het is bovendien een hartstochtelijk en trouw hart dat vol van liefde tot de Heere Christus is geweest. O, dat wij ook zo'n hart zouden hebben; dan zouden we andere mensen zijn. Maar wij blijven altijd dezelfde, vandaag koud, morgen nog veel kouder en we zijn daarom boze en lusteloze mensen. Een christelijk hart moet echter zo gesteld zijn dat het zich waant van niets anders meer dan van Christus te weten. Van zo'n hart zal de duivel ver genoeg verwijderd zijn, maar de heilige engelen en de Heere Christus zullen er dichtbij zijn, zoals we hier in Maria zien.

Dat Christus tegen Magdalena zegt: 'Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader', dat zijn woorden die tot het geloof behoren, want zij bevorderen en oefenen het geloof. Het volgende is gebeurd: toen

Christus haar bij de naam noemde en zij Hem aan Zijn stem herkende, nam ze haar kans waar en wilde ze Hem aanraken, wat dan ook gebeurde. Dat wil Christus echter niet hebben en Hij gebiedt haar dat ze Hem niet aanraakt, omdat Hij nog niet tot Zijn Vader is opgevaren. Hoe moet men dit nu verklaren? Hij wil Zich niet laten aanraken terwijl Hij voor haar staat. Kan men Hem dan hierna aanraken, wanneer Hij tot Zijn Vader is opgevaren? Het komt ons voor alsof het een dwaas antwoord is, maar toch luidt het zo. Ook de andere evangelisten schrijven dat Hij zich door anderen heeft laten kussen en aanraken.

Dit alles is daarom gebeurd, zoals alle leraars schrijven, omdat Maria

In alle vrijheid mochten we nog het heilsfeit van Pasen gedenken. Terwijl het evangelie van het leven uit de dood werd verkondigd, vonden in vele landen in de wereld aanslagen plaats. Bijzonder in de Oekraïne woedt de oorlog maar voort. Pasen zegt ons : alle dingen zijn onderworpen aan de opgestane Koning Jezus Christus. Als we dit in het geloof mogen zien valt over alle gebeurtenissen het Paaslicht! In dit nummer zijn er verschillende aspecten van Pasen verwoord. We hopen dat het tot sterkte en bemoeiding mag zijn bij ziekte, rouw en eenzaamheid.

Onze voorzitter, ds. C. Bos is met emeritaat gegaan. Een actief werkzaam leven als predikant is nu afgesloten. We wensen hem en zijn vrouw van harte Gods zegen toe voor de nieuwe periode die ze nu zijn ingegaan.

Ds. J.P. Boiten

Magdalena meent dat Hij op zodanige wijze was opgestaan dat Hij weer met haar zou leven zoals tevoren. Ze had immers gezien dat Lazaraus en andere doden, nadat ze door Christus opgewekt waren, onder de mensen leefden zoals daarvóór. Ze dacht er niet aan dat Hij een ander eeuwig leven zou beginnen. Ze acht slechts dat Hij zoals tevoren een sterfelijk leven nodig zou hebben. Dit weerlegt Christus. Nee, lieve Maria, zo laat Ik Mij niet aanraken. Dáárom ben Ik niet uit de dood opgestaan. Ik ben nu in een ander wezen en leven, zodat Ik een Koning en Heere ben over alles wat er is', zoals Hij verder in het Evangelie over Zijn hemelvaart zal zeggen.

Het is dus Zijn bedoeling dat Hij haar zwakke en onvolkomen geloof bestraft, opdat zij een sterker geloof verkrijgt. Het is Hem er totaal niet aan gelegen of ze Hem aanraakt of niet. Daarom grijpt Hij meteen in en maakt van haar een predikante, zodat ze een meesteres en lerares van de geliefde discipelen zal zijn. Hij beveelt haar dan : 'Ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: "Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.'

Maarten Luther

Gebed voor kranke mensen

(20)

Het formuliergebed voor "kranke en aangevochten mensen" vervolgt : "En als Gij ons het gebruik der tong ontgenomen zult hebben, dat alsdan het hart niet ophoude U aan te roepen". Met een ernstige ziekte kan het zover komen dat je je tong niet meer kunt gebruiken.

Met die mogelijkheid wordt in dit gebed rekening gehouden. Zonder het gebruik van de tong is het niet mogelijk om God aan te roepen. Toch blijft het gebed nodig, en als het door omstandigheden niet meer met de tong en de mond kan, dan maar met het hart. Dat is waar deze bidder om vraagt. Dat het hart dan mag blijven doorgaan met het aanroepen van God. Dus dat is dan al praktisch. Want het ware bidden bestaat niet alleen uit het spreken van wat woorden, of het nazeggen van gebeden in de Bijbel, maar het is een aanroepen met het hart. Want je kunt alleen tot God komen wanneer je innerlijk overtuigd bent dat God bestaat, en dat Hij een Beloner is van degenen die Hem zoeken. Als dat geloofsvertrouwen ontbreekt is het gebed niet een komen tot God zoals Hij Zich in Zijn Woord openbaart.

Is dat ook niet wat in de Heidelbergse Catechismus wordt geleerd: een gebed dat God aangenaam is, is een gebed waarin we de enige ware God, Die Zich in Zijn woord heeft geopenbaard van harte aanroepen. Het gebed dat door God wordt verhoord is niet een gebed *vanuit* het hart, maar wel *met* het hart. Want de bron van het ware bidden is Gods Woord. Zo wijst de catechismus ook op de belofte van verhoring zoals God dat in Zijn Woord heeft gegeven.

In Zijn Woord vinden we allerlei soorten gebeden. Wat is het een rijke genade en troost als we bijv. in de Psalmen verwoord vinden wat er leeft in ons hart!

Over het biddend gebruik der tong schrijft de apostel Paulus. In 1 Korinthe 14 onderwijst hij over het spreken in tongen. Dat is net zozeer als de profetie een gave van de Heilige Geest. De profetie is op mensen gericht. "Die profeteert, spreekt de mensen stichting, en vermaning en vertroosting", vers 3. Het spreken in tongen is een vorm van gebed, gericht op God. In genoemd hoofdstuk omschrijft Paulus het spreken in tongen met uitdrukkingen als "bidden" en "danken". Op grond van deze uitspraken kunnen we concluderen dat tongentaal gebedstaal is. Het spreken met andere tongen op de Pinksterdag te Jeruzalem (Hand. 2 : 4) mogen we verstaan als een aanbiddend roemen van de grote daden van God. In andere teksten in het boek Handelingen wordt wel gesproken over het spreken in tongen, maar dan ontbreekt het woord 'andere'. In 1 Korinthe 14 stelt Paulus het spreken in tongen tegenover het bidden met verstand. "Want indien ik in een vreemde tal bidt, mijn geest bidt wel, maar mijn verstand is vruchteloos", vs 14. Paulus wekt wel op om het spreken in tongen niet te belemmeren (1 Cor. 14 : 39). Maar het gebed wordt door het spreken in tongen niet 'beter' of 'echter'. De Geest der genade en der gebeden werkt het bidden zowel met de geest als met het

verstand. Maar is het gebruik der tong door ziekte niet meer mogelijk, dan mag het hart toch tot de Heere zuchten en smeken, danken en prijzen. Is dat niet de rijkdom van de gebedsgenade? Zalig als we in voor- en tegenspoed God leren aanroepen. Dan krijgen we bid-

dend rust in ons hart : "HEERE! voor U is al mijn begeerte; en mijn zuchten is voor U niet verborgen." Psalm 38 : 10.

*H.I. Ambacht
ds. J.P. Boiten*

Maarten Luther:

De dood van mijn dood

Want Hij heeft Degene, Die van geen zonde wist, voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij in Hem zouden worden de gerechtigheid die voor God geldt.

2 KORINTHE 5:21 (weergave DB 1545)

Als ik vanwege de zonde mijn geweten voel bijten en knagen, dan zie ik op naar die koperen slang, dat is naar Christus aan het kruis. Daar vind ik een andere zonde tegen mijn eigen zonde die mij aanklaagt en verzwelgt. Een andere zonde, namelijk in het vlees van Christus, Die de zonde van de gehele wereld draagt. Hij is almachtig en verbant en verslindt mijn zonde. Dus is mijn zonde – opdat zij mij niet kan aanklagen en verdoemen – verdoemd door de zonde, dat wil zeggen: door de gekruisigde Christus – 'Die voor ons tot zonde gemaakt is, opdat wij in Hem zouden worden de gerechtigheid die voor God geldt' (2 Korinthe 5:21). In mijn vlees vind ik de dood, die mij verslaat en doodt, maar ik heb een tegendood, dat is de dood van mijn dood; die kruisigt en verslindt hem.

Christus. En hieruit hebben wij altijd de allerzekerste argumenten, waaruit men wel noodzakelijk moet besluiten, dat alleen het geloof rechtvaardigt. Hoe zouden toch ooit wet en werken samen tot rechtvaardiging dienen? Omdat Paulus juist tegen wet en werken disputeert en ons in alle duidelijkheid zegt, dat wij voor de wet moeten zijn gestorven, als we voor God willen leven. [In epistolam S. Pauli ad Galatas Commentarius 1531, vgl. Ausg. 1535, WA 40.1, 273 ff]

Van ons wordt niets anders verlangd dan het geloof, dat hoort en gelooft dat mijn zonde en dood worden verdoemd en weggedaan in de zonde en dood van

Een gelovige vol vragen

'Ik weet: mijn Verlosser leeft.' (Job 19:25)

Het boek Job is vol vragen. Vragen aan God: Waarom? Waartoe dit alles? Hoelang nog?

Het was ook niet niets wat hem was overkomen. Op één dag was hij van zijn rijkdom beroofd, en alsof dat niet genoeg was, ook van zijn kinderen. Een storm had het huis getroffen waar zij waren. Geen had het overleefd. En toen was er ook nog ziekte gekomen. Zweren. Daar zat hij nu, op een afvalhoop, met een potscherf in de hand om zich te krabben.

Vrienden komen om hem te troosten, maar als ze hun vriend zo zien, weten ze niets meer te zeggen.

Dan wordt het Job te machtig. Was ik maar nooit geboren, zegt hij. Was ik maar een misgeboorte geweest. Dan had ik dit allemaal niet hoeven meemaken. Zo ver kan het komen in het leven van een mens...

De vrienden vinden dat hij te ver gaat. Als iemand zoveel ellende meemaakt, moet daar een reden voor zijn, menen ze. Job moet iets hebben gedaan, waarvoor God hem nu wil straffen. Laat hij zich bekeren, dan zal God hem weer zegenen.

Bekeren? Waarvan dan? Job zou het niet weten. Hij had zich altijd aan Gods geboden gehouden. Als geen ander had hij zijn best gedaan. De vrienden houden vol: ergens moet er een zonde geweest zijn, waarvoor God hem nu wil straffen. Maar Job houdt ook vol: God plaagt hem zonder oorzaak. Natuurlijk is hij een zondaar, net als ieder mens,

maar waarom zou hij *dit* verdienen?

Als hij het met zijn vrienden niet eens kan worden, richt hij zich tot God, met vragen: Waarom ziet ik hier? Waarom is dit mij overkomen? Maar heeft het wel zin om dit aan God te vragen? Op de duizend vragen die je Hem stelt, ontvang je niet één antwoord. Wie zal tegen Hem zeggen: 'Wat doet U?' Hij legt toch geen verantwoording af.

Toch maakt het hebben van vragen iemand nog niet tot een ongelovige. Het kan ook een teken zijn dat je God serieus neemt. Job heeft veel vragen, maar hij stelt ze aan God. Dat maakt hem tot een gelovige, hoe bitter zijn vragen soms ook klinken.

Dwars door alles heen blijft Job toch het *goede* van God verwachten. Hij zet Hem zelfs onder druk: 'Uw handen hebben mij gevormd en gemaakt, en nu wilt U mij verdelgen? U schonk mij het leven en de liefde, Uw zorg heeft mij bewaard.' Maar dan twijfelt hij weer. Heeft het wel zin om zich tot God te richten? Als ik mijn hoofd naar U ophef, bespring U mij als een leeuw. U bent oppermachtig. Wat kan ik tegen U beginnen?

Job neemt geen blad voor de mond. Hij zegt dingen die wij niet zomaar zouden durven zeggen. Misschien *denken* we ze wel eens, diep in ons hart, maar zeggen... Job had vragen en hij stelde ze ook. Maar hij stelde ze wel aan God. Want hij wist: Waarom mij dit alles ook is overkomen, wat de reden daarvan ook is, de redding komt van Hem.

En zo klinkt er dan, midden tussen alle klachten en verwijten, ineens een geloofsbelijdenis:

'Ik weet: mijn Verlosser leeft', en Hij zal mijn doorknaagde lijf uit het stof doen opstaan.

Met eigen ogen zal ik Hem aanschou-

wen, zegt hij, alsof hij de Opgestane Christus voor zich ziet en gelooft ooit in Zijn opstanding te zullen delen.

Wie zegt dat Job, de grote vrager, geen gelovige is? Wie zegt dat u, jij, het niet bent, ondanks al uw vragen?

Maria Magdalena

Maria Magdalena was de minste van de vrouwen die Jezus volgden, waar ook maar Gods welbehagen riep.

Maar toch mocht zij het meeste van Zijn zondaarsliefde schouwen, want geen was zo gezonken, in een zondekuil zo diep!

Maria Magdalena was de laatste van de vrouwen die Jezus' lichaam lieten in het graf in Jozefs hof.

Maar ook was zij de eerste die in 't lege graf mocht schouwen want geen had zoveel liefde door Zijn bukken in het stof!

Maria Magdalena werd de eerste van de mensen Die Jezus mochten kennen als her-rezen uit de dood.
Zij zag haar Liefste levend en kon toch niet ander wensen
Dan altijd aan de voeten van Die haar Zijn liefde ood.

Maria Magdalena kreeg een onwaardeerbaar lot;
Ga ik, als zij, door Hem ook tot Mijn Vader en mijn god?

Uit : "Er staat nog koren op het land", ds. C.J. Meeuse

Opstandingsleven

Indien gij dan met Hem zijt opgewekt,
mijdt uw "eertijds" wanneer de wereld trekt.

En zoekt de dingen die hierboven zijn,
waar Christus in Zijn koninklijk domein

gezeten is aan Vaders rechterhand.
Denkt dan niet aards, maar aan het Vaderland,
waarvan het burgerschap u is bereid door Christus, Die gedurig voor ons pleit.

Gij immers zijt gestorven aan de wet.
Gods recht werd in genade omgezet,
In léven, dat als een geheimenis met Christus Zelf in God verborgen is.

Wanneer Hij straks verschijnt in heerlijkheid,
Hij Die ons leven is in eeuwigheid,
dan zal Zijn toekomst voor u open-gaan
en gij, gij zult verheerlijkt naast Hem staan.

B. Visser
Berijming van Colossenzen 3 : 1 -4.
Zangwijze Psalm 93

Antwoord uit de hemel

Waar was jij toen Ik de aarde grondde? (Job 38:4)

En dan klinkt er een stem uit de hemel. De HERE zal antwoord geven, maar is het het antwoord waarop Job zit te wachten?

Nu zal Ik j^óu ondervragen, klinkt het streng. Waar was jij toen Ik de aarde grondvestte? Vertel het Me eens, als je het weet? En het dierenrijk. Wat weet jij daarvan, Job? Zorg jij dat de leeuw aan zijn prooi komt, en dat de raaf aan voedsel komt, als zijn jongen erom roepen? Geen woord over Job en zijn ellende, maar vragen over Gods schepping. Vragen waarop Job geen antwoord weet.

Een merkwaardig antwoord dat Job uit de hemel krijgt: een antwoord dat enkel uit vragen bestaat. Dat was niet waar Job om gevraagd had. Wat moet hij ermee? Wat moeten *wij* ermee?

‘t Is een antwoord dat Job op zijn plaats zet: Er is meer in de wereld dan hij. Er is ook meer in de wereld dan zijn ellende. Tegelijk tilt Gods antwoord Job boven zichzelf uit, en boven zijn ellende ook. Jobs ogen worden gericht op de onmetelijke majesteit van God zelf.

Die majesteit omringt Job overal. Zij straalt in heel Gods onmetelijke schepping, die schepping waarvan Job een deel mag zijn, maar die tegelijk zoveel groter is dan Job dat hij er bijna in wegvalt. Kun jij de aarde in haar volle uitgestrektheid bevatten? vraagt God hem: Vertel het, als je het allemaal weet!

Wij mensen moeten zulke dingen niet tegen elkáár zeggen. Het is *God* die hier spreekt, de Schepper die alle dingen gemaakt heeft. Hij spreekt hier zoals alleen de Schepper dat kan. En Hij doet dat nog, op momenten dat de dingen gaan spreken, dat je even voelt: alles is in zijn hand, niet alles hoeft om mij te draaien. Dat is Zijn spreken als Schepper.

Dat zulk spreken niet neerbuigend, maar juist verheffend is, weet ieder die, onder de indruk van een overweldigende zonsondergang, zichzelf en zijn verdriet even kon vergeten, of die zich, staande voor een bruisende zee, voor de majesteit van God voelde wegzinken, en voor de grootheid van wat Hij heeft geschapen.

Als God uitgesproken is, buigt Job het hoofd. Achteraf vraag hij zich af hoe hij God heeft durven ondervragen: hij, een mens met een menserverstand. Voorheen had hij van God gehoord, nu heeft hij Hem met eigen ogen gezien, zegt hij en hij waagt het niet nog iets te zeggen. (Job 42:1-6)

Zo spreekt de HEERE, de Nabije, die in Jezus Mens geworden is, die ons in onze ellende kent, die zelfs in onze ellende wilde delen tot in de diepte van het dodenrijk, maar die ons ook boven onze ellende uit heft.

Soms gaat het om kleine dingen: Een bloemetje naast het ziekbed kan

zomaar ineens gaan spreken. Ik herinner mij een jongen die een maand in het ziekenhuis had moeten blijven. Op de dag dat hij naar huis ging zag ik uit het raam naar buiten kijken. Ik ben wel veranderd hier, zei hij. Ik sta nu al een kwartier naar die boom te kijken. `k Zie elke knop, en alle bladeren. `t Is net alsof ik nog nooit een boom heb gezien! God die spreekt door zijn schepselen...

Ik ga u deze troost niet aanpraten. Het is de *HEERE* die hier spreekt. Laat het ons genoeg zijn dat de Hij onze diepste vragen kent, en dat Hij ze ook kan verdragen, én dat Hij weet te troosten zoals geen mens dat kan, op *zijn* tijd, en op *zijn* wonderlijke wijze.

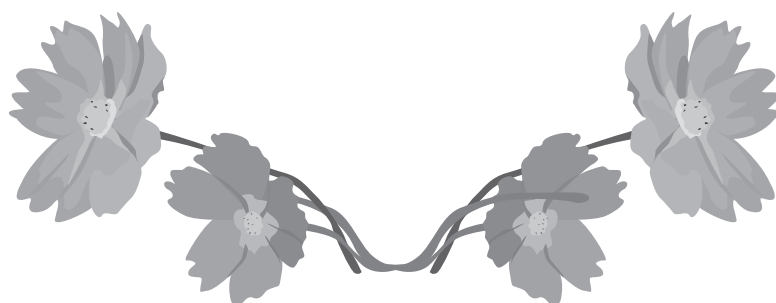
Lexmond
dr. J. van Eck

Getuigenis van overwinning:

Hij is NIET dood

"Het is mij ten enenmale onmogelijk aan Hem te denken als aan iemand, die dood is. Wanneer ik dat zou doen, zou ik zelf ook dood gaan. En Hij is NIET dood, Hij woont alleen maar ergens anders, op een plaats, die mij reeds jaren lang dierbaar en vertrouwd is. Daarom zingt er blijdschap in mijn hart over Zijn veiligheid, ondanks de eenzaamheid en het verlangen. Ik behoef

niet langer bezorgd over Hem te zijn. Ik ben blij, dat Hij wegging en dat ik bleef, zodat Hij dit alles niet hoeft te doorstaan. Ik weet, hoe teder Hij mij zal verwelkomen, wanneer ook ik thuis zal komen. Eindeloze eeuwigheden zullen wij tezamen doorbrengen, ik weet het, ik zie het, en zo zullen we altijd bij de Heere zijn."

Opgestaan met Christus

“Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die Boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn.” Kolossenzen 3 : 1, 2.

Hoewel we vrijgemaakt zijn van de verplichtingen der ceremoniële wet, betekent dat nog niet dat we maar mogen leven zoals we willen. Het is ons voorrecht dat we met Christus zijn opgewekt en dat we de zegen hebben door de opstanding van Christus en dat we door onze vereniging met Hem gerechtvaardigd, geheiligd en verheerlijkt zullen worden. daarom moeten we de dingen zoeken die boven zijn. We moeten meer bezig zijn met de dingen van de andere wereld dan met de dingen van deze wereld. We moeten de hemel tot ons deel maken; we moeten de gunst van God Die boven is, zoeken; door het geloof, de hoop en de liefde moeten we gemeenschap oefenen met de wereld die boven is en het moet onze voortdurende zorg en bezigheid zijn om onze aanspraak op de hemelse heerlijkheid veilig te stellen. De reden daarvoor is dat Christus daar is, zittende aan de rechterhand Gods. Hij, onze beste Vriend en ons Hoofd, is verhoogd tot de hoogste waardigheid en eer in de hemel en Hij is ons voorgegaan, om voor ons de hemelse gelukzaligheid te verzekeren en daarom moeten we zien te verwerven wat hij tegen zo'n hoge prijs heeft gekocht en waar Hij zo goed voor ons zorgt. Zo goed als we kunnen, moeten we leven zoals Christus hier op aarde heeft geleefd en nu in de hemel leeft. De hemelse dingen zoeken, dat wil zeggen dat we er onze genegenheid op vestigen, dat we ze liefhebben en dat onze begeerte er naar uitgaat. Op de vleugels van verlangens rijst het hart omhoog en wordt het meegenomen

naar de geestelijke en Goddelijke dingen. We moeten bekend raken met die dingen, ze boven alle andere dingen achten en we moeten ons voorbereiden voor de genieting ervan.

De dingen die op de aarde zijn worden gesteld tegenover de dingen die boven zijn.

We moeten ons niet aan de aardse dingen hechten of er te veel van verwachten, opdat we onze zinnen zouden zetten op de hemelse, want de hemel en de aarde staan tegenover elkaar en aan beide de voorkeur geven, dat gaat niet. Onze voorkeur voor de een zal onze genegenheid voor de ander in gelijke mate doen afnemen. De nieuwe mens is geboren en wordt gevoed van boven en Zijn volmaking wordt bewaard voor de hemel.

Uit : roemen in het kruis, Matthew Henry

Een troost in pijn (2)

Dan komen we nu bij de overdenking dat Jezus ook pijn leed. Noteer dat maar als een tweede vertroosting, sterker, noteer het als een grote vertroosting. Christus (God en mens) bestond in Zijn menselijke natuur, net als u, uit zenuwen, vlees en bloed, elke zenuw hetzelfde, elke spier hetzelfde. Hij voelde werkelijke pijn: waarschijnlijk erger dan u ooit gevoeld heeft. Voor Hem was stekende pijn werkelijk stekend, doffe, zeurende pijn was werkelijk dof en zeurend, net als bij u. Wat voor pijn u ook heeft, Hij heeft haar net zo gevoeld; waarschijnlijk dezelfde pijn, maar dan in haar engste vorm aan het kruis.

Ik denk dat, als u met uw pijn in een gemeenschap met Christus komt, dit u zal troosten en zal helpen de pijn te dragen. Het is niet de beste manier, of de heldhaftigste, om uzelf op te sluiten en haar grimmig allen te dragen. Misschien kunnen uw beste vrienden uw pijn niet met u delen; en dat kan u nogal eens kwellen en irriteren. Weet dan dat er een Vriend is Die wel met u kan delen, Dia al uw kwellingen ook heeft ondergaan. Deze Vriend voelt met u mee; u wordt door Hem opgemerkt; en uw pijn wordt niet onderschat. Hier ligt toch zeker een grote troost.

Een andere troost in uw pijn ligt in het feit dat dit alles een einde zal hebben. U heeft een goed vooruitzicht. Jezus verdroeg het kruis en de schaamte in het vooruitzicht van de eeuwige blijdschap. Elke pijn die gedragen is, betekent één pijn minder dragen.

God wil dat we aan het einde denken. Hij stelt ons alle toekomstige gelukzaligheid voor, vertelt ons ervan voor we haar bereiken, zodat dit ons op onze weg kan bemoedigen. Lees maar wat er staat in Openbaring 21 : 4 "En God zal alle tranen van hun ogen afwissen; en de dood zal niet meer zijn; noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggegaan." Ik zeg niet dat dit de pijn ook maar iets minder maakt, maar het geeft ons wel de moed verder te gaan. Het geeft ons hoop in onze pijn; het laat ons iets zien van het einde van onze lange weg, en het is op zijn minst een bemoediging.

Tijdens pijnlijke ziektes is het ook een troost als we in groot gezelschap zijn. Een enorm aantal van Gods voortreffelijke dienaren droeg zelf veel pijn. Velen van hen droegen pijn waar niemand van wist, tot ze stierven; daarna werd in hun dagboeken een beschrijving van hun lijden ook gevonden.

Uit : een troost voor zieken, van P.B. Power.

De onbuigzame (Hand. 24:24ev.)

Eerder spraken we over Paulus als radicaal, en hoe hij dat ook als christen is gebleven. Radicaal nu voor de goede zaak. Als getuige van de radicale liefde van Christus.

Maar dat betekent niet dat hij tegen iedereen altijd aardig is. Hij kon ook kritisch zijn. Als hij iets zag dat niet in overeenstemming met de liefde van Christus was, dan kon je het moeilijk met hem krijgen. En dan maakte hij geen onderscheid. Ook gezagsdragers zegde hij als hij dat nodig vond de waarheid aan.

In het derde deel van Handelingen zien we Paulus in een proces verwikkeld. Hij zou een niet-Jood, een heiden, de tempel hebben binnengebracht (21:29). Joods gezien een absolute doodzonde. Het was niet meer dan een gerucht, maar er ontstaat een volksoploop en Paulus zou zeker zijn gelyocht als de commandant van het Romeinse garnizoen niet had ingegrepen. Vanaf dat moment bevindt hij zich in de handen van het Romeinse gezag. De Romeinen zitten met hem in hun maag. Behalve Jood is Paulus ook Romeins burger (22:27), dus hebben ze de plicht om hem te beschermen. Maar ze willen ook de Joodse gezagsdragers, die zijn leven eisen, niet voor het hoofd stoten. Ze zijn bezettende macht en hebben geen belang bij conflicten. Beide partijen, zowel Paulus als de Joden uit Jeruzalem, worden aan het lijntje gehouden. Het nemen van een beslissing wordt uitgesteld met als gevolg dat Paulus jaren gevangen blijft zitten. Gezagsdragers

die de kool en de geit willen sparen en daarom beslissingen voor zich uit proberen te schuiven. Het is van alle tijden.

Hoofdstuk 24, vers 24 en volgende zien we hoe Paulus bij Felix, de zittende Romeinse stadhouder, wordt geroepen. Zijn vrouw is Joods en hij wil wel eens weten wat dat nieuwe geloof inhoudt.

Maar Paulus geeft hem geen vrijblijvende informatie. Paulus geeft hem een lesje normen en waarden voor overheidspersonen. Hij handelt met hem, zo horen we, over 'gerechtigheid, matigheid en het toekomstige oordeel'. Als gezagsdrager heeft de stadhouder voor 'recht' te zorgen ('gerechtigheid'). Zijn eigen belangen heeft hij daarvoor opzij te zetten ('matigheid'). Alleen zo kan hij een goede stadhouder zijn. En, als hij mocht denken dat hij geen verantwoording af te leggen heeft: eens zal hij voor de hoogste Gezagsdrager moeten verantwoorden in 'het toekomstige oordeel'.

Je moet maar durven, en dat tegenover de man die over jouw leven heeft te beslissen. Maar Paulus aanvaardt geen compromis. Hij komt op voor zijn recht, en voor dat van Christus en zijn evangelie. En als de stadhouder niet voor dat recht wil zorgen, dan moet de keizer in Rome dat maar doen (hoofdstuk 26). Recht zal hij krijgen, hoe dan ook. Paulus is niet iemand die altijd maar op zijn recht staat en voor de kleinste din-

gen naar de rechter gaat. Hij vindt zelfs dat een christen eigenlijk niet moet procederen. 'Waarom lijdt u niet liever ongelijk?' schrijft hij aan de Korintiërs (1 Kor. 6:7). Dat lijkt ons misschien overdreven, maar wie weet hoe een proces mensen kan gaan beheersen, moet Paulus gelijk geven. Aan de andere kant, als het om de zaak van Christus gaat, weet hij van geen wijken. Zulke momenten zijn er in ieder christenleven. Dan kan men niet altijd aardig blijven en *moet* men op zijn rechten staan, zelfs tegenover hooggeplaatsten.

Niet dat dat altijd helpt: de stadhouder schrikt van Paulus' woorden maar bekeert zich niet. Hij houdt Paulus gevangen om geld van hem los te krij-

gen. Maar toch, even had hij voor een gezag hoger dan het zijne gestaan. Dat zal hij niet gauw zijn vergeten.

*Lexmond,
dr. J. van Eck*

Colofon

Dagelijks bestuur van de stichting:

Ds. C. Bos, voorzitter,
PKN (hervormd) Benschop
Ds. J.A.H. Jongkind, secretaris,
PKN (hervormd) Langerak
Dhr. M.C. Paul, penningmeester,
PKN (hervormd) Dirksland
Ds. A. Snoek,
PKN (hervormd), Kesteren
Ds. J.P. Boiten, eindredacteur,
Christ. Geref., H.I. Ambacht

Eindredacteur:

Ds. J.P. Boiten, Antoniuslaan 53,
3341 GA Hendrik Ido Ambacht,
Tel. 078 200 05 12
Tevens adres voor kopij.
E-mail : j.p.boiten@solconmail.nl

Medewerkers:

Mevrouw M.A. Tanis, Christ. Geref.,
Goedereede
Ds. J. Willemsen, PKN (hervormd)
Dirksland

Abonnementen:

Dit blad verschijnt in de eerste week van elke maand (10 maanden van het jaar);

Alle chronisch zieken kunnen dit blad gratis ontvangen; de abonnementsprijs is € 10 per jaar; het banknummer is: NL40 INGB 0000 9389 39 ten name van Stichting Kracht naar Kruis te Den Haag; mailadres voor algemene berichten info@krachtnaarkruis.net;

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen aan: abonnee@krachtnaarkruis.net of Ledenadministratie Kracht naar Kruis, Philipshoofjesweg 15, 3247 XR te Dirksland.

Alle informatie over KNK kunt u vinden in www.krachtnaarktuis.net